

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΣ ΑΡΧΙΣΕΙ Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1973

Το ρολόι στο δημαρχείο χτύπησε μια φορά με τον τόσο χαρακτηριστικό του τόνο που ξεχώριζε απ' όλους τους άλλους. Αυτή την φορά όμως η αίσθηση που σου άφηνε είχε κάτι το μακάβριο. Από κάπου ακούστηκε κάτι σαν κεραυνός. Στο ελάχιστο διάστημα ανάμεσα στο πρώτο και στο δεύτερο χτύπο ήταν σαν ο χρόνος να είχε σταματήσει. Ένας ξενύχτης που την ώρα εκείνη πήγαινε για το σπίτι του, κοίταξε το ρολόι του. Έδειχνε 2:20 μετά τα μεσάνυχτα. *Αποκλείεται, θα μου φάνηκε ότι το άκουσα, πέρασε σαν σκέψη απ' το μυαλό του.*

Αν για κάτι ξεχώριζε η μικρή πόλη που βρισκόταν στη μέση του πουθενά, ήταν το κολλέγιό της που λειτουργούσε εδώ και πενήντα εννέα χρόνια. Ο μακαρίτης πια Ντέιβιντ Κόππερ, την εποχή που κατείχε την θέση του δημάρχου, είχε πολύ καλές διασυνδέσεις και είχε πετύχει να πάρει την απαραίτητη άδεια ώστε να φτιάξει ένα κολλέγιο για να μπορούν τα επαρχιωτόπουλα να παίρνουν ένα πτυχίο που θα μπορούσε να τους εξασφαλίσει την είσοδο στα πανεπιστήμια της χώρας. Το κολλέγιο λοιπόν, με απροσδιόριστη κατεύθυνση εξειδίκευσης, αποτελούσε το στολίδι της μικρής πόλης.

Το δεύτερο καμάρι των κατοίκων ήταν το μεγάλο ρολόι που στόλιζε την δεξιά κορυφή του δημαρχείου. Τόσο το δημαρχείο όσο και το ρολόι ήταν δωρεά του Ντέιβιντ Κόππερ. Η φαμίλια του ήταν η πρώτη που είχε εγκατασταθεί σ' αυτό το μέρος και είχε δώσει και τ' όνομα στην πόλη. Η οικογένεια όμως είχε πλέον σβήσει μια που ο τελευταίος γόνος της, ο Ντέιβιντ, είχε παραμείνει ανύπαντρος. Υπήρχαν βέβαια διάφορα παιδιά που αποτελούσαν την συνέχεια του μια που είχε σπείρει αρκετά μπάσταρδα, αλλά πάντα φρόντιζε, εξασφαλίζοντας οικονομικά τις μανάδες, να τα στέλνει μακριά για μόνιμη εγκατάσταση.

Στην ευρύτερη περιοχή λειτουργούσαν πολλά ράντζα, κάτι που δημιουργούσε μεγάλη κίνηση στον σιδηροδρομικό σταθμό που βρισκόταν έξω από την πόλη. Η βασική του χρήση προερχόταν κυρίως από τους κτηνοτρόφους της περιοχής που έστελναν τα ζώα τους στις μεγάλες αγορές της πολιτείας.

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η γραμμή των λεωφορείων ξεκίναγε από τον σταθμό του τραίνου, έμπαινε στην πόλη, κατέβαινε νότια στον σταθμό υπεραστικών λεωφορείων και κατέληγε στο κολλέγιο. Άλλη γραμμή δεν υπήρχε. Δεν χρειαζόταν άλλωστε. Οι πιο πολλοί απ' τους κατοίκους είχαν τα δικά τους αυτοκίνητα. Το κολλέγιο βρισκόταν στην αντίθετη μεριά του σταθμού των τραίνων. Προς εκείνη την μεριά ήταν που είχε αναπτυχθεί και η πόλη με σπίτια σε μεγάλα οικοπέδα. Το πάρκο του κολλεγίου ήταν το μεγάλο πάρκο της πόλης.

Τα τελευταία δέκα χρόνια το κολλέγιο είχε αποκτήσει μια δική του αίθουσα θεάτρου, που επιπλέον εξυπηρετούσε κι όλες τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις της πόλης. Το θέατρο μαζί με την βιβλιοθήκη του κολλεγίου έδιναν στον διευθυντή του -μια θέση που χρόνια τώρα κατείχε ο Νίγκελ Γκάλαχαντ- μια ξεχωριστή αίγλη, αφού ήταν εκείνος που ενέκρινε όλες τις εκδηλώσεις. Αυτός ήταν κι' ο λόγος που του είχαν δώσει μια τιμητική θέση στο δημοτικό συμβούλιο.

Η φοιτητική λέσχη, στην άκρη του κολλεγίου, έδινε την δυνατότητα σ' όλα τα παιδιά που τα οικονομικά τους δεν ήταν πολύ ανθηρά, να μένουν και να σιτίζονται χωρίς πολλά έξοδα. Πολλά απ' αυτά είχαν προκόψει κι' ένα μέρος των εσόδων για τις υποτροφίες του σχολείου προερχόντουσαν από δικές τους κατοπινές δωρεές. Το άλλο έσοδο προερχόταν από τον σιδηροδρομικό σταθμό, που η ιδιοκτησία των περιφερειακών χώρων είχαν μείνει στο κολλέγιο σαν κληροδότημα απ' τον Ντέιβιντ Κόππερ.

Το επόμενο καλοκαίρι, το καλοκαίρι του '74, το κολλέγιο έκλεινε εξήντα χρόνια ζωής, ενώ είχαν περάσει και είκοσι χρόνια απ' τον θάνατο του Ντέιβιντ Κόππερ. Ο δήμαρχος και το συμβούλιο είχαν αποφασίσει να γιορτάσουν το θέμα με ιδιαίτερο τρόπο. Θα γινόταν μια σειρά εκδηλώσεων που θα ξεκίναγε με τα αποκαλυπτήρια της προτομής του Ντέιβιντ Κόππερ μπροστά στο δημαρχείο και θα έκλειναν με μια θεατρική παράσταση που θα ανέβαζε ο δραματικός σύλλογος του Κολλεγίου. Στο ενδιάμεσο διάστημα οι εκδηλώσεις που θα γινόntonτουσαν θα περιλάμβαναν μουσικές βραδιές, Μπαζάρ από τον γυναικείο όμιλο της πόλης και διάφορα άλλα που για μια βδομάδα θα κρατούσαν σε υψηλούς ρυθμούς την ζωή. Η εβδομάδα που όλα αυτά θα γινόntonτουσαν είχε αποφασιστεί να είναι η πρώτη βδομάδα μετά το κλείσιμο της σχολικής χρονιάς.

Όλοι λοιπόν περίμεναν πως και πώς να έρθει ο Σεπτέμβρης ώστε η μικρή πόλη ν' αρχίσει να κινείται στον ρυθμό των εκδηλώσεων του επόμενου καλοκαιριού. Έπρεπε να διοργανωθούν τόσες εκδηλώσεις που απ' την πρώτη

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

στιγμή που κάποιος θα έδινε το σύνθημα της έναρξης, όλος ο κόσμος και κυρίως όλες οι γυναίκες, θ' άρχιζαν τις συναντήσεις για το γενικό σχέδιο και για το μοίρασμα των επιμέρους ευθυνών. Φέτος το σλόγκαν ήταν ότι όλοι έπρεπε να ξεπεράσουν τον εαυτό τους.

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1973

Ο δήμαρχος Ζοζέφ Κοέν, είχε καλέσει το διοικητικό συμβούλιο της Κόπερβιλ και τους εκπροσώπους των φορέων για να ξεκινήσουν κι επίσημα οι διαδικασίες της γιορτής των εξήντα χρόνων. Το Δημαρχείο ήταν στα καλύτερά του. Καθαρισμένο εδώ και τρεις μέρες και στολισμένο με τις σημαίες του, ήταν έτοιμο να τους υποδεχθεί. Ο δήμαρχος καθόταν στο γραφείο του και για λόγους γοήτρου είχε αποφασίσει ότι θα ήταν ο τελευταίος που θα έμπαινε στην αίθουσα συνεδριάσεων. Έπρεπε να κρατήσει το κύρος του γιατί διέβλεπε ότι θα γινόντουσαν διάφορα ευτράπελα, κυρίως για το πότε θα λάβαινε μέρος η κάθε εκδήλωση, και θα έπρεπε να τα διευθετήσει από θέση ισχύος. Η έναρξη και το πέρας των εκδηλώσεων βέβαια ήταν ήδη καθορισμένα και γνωστά σ' όλους. Η δημαρχιακή εγκύκλιος το έγγραφε ξεκάθαρα. Όλα θα ξεκίναγαν την Κυριακή 30 Ιουνίου και θα τελείωναν την επόμενη Κυριακή, 7 Ιουλίου του 1974.

Ήταν αφοσιωμένος στα χαρτιά που είχε μπροστά του όταν η πόρτα του γραφείου χτύπησε διακριτικά. Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το ρολόι του. *Είναι ακόμα νωρίς για το συμβούλιο*, σκέφτηκε. Θεώρησε ότι ο πολιτιστικός σύμβουλος του θα είχε πάλι να του κάνει άσχετες ερωτήσεις και συνοφρυώθηκε. Η αλήθεια ήταν ότι δεν τον πολυπήγαινε, γιατί ο Ντέιβιντ Καραντάν, ο αρμόδιος δημοτικός σύμβουλος, το έπαιζε πολύ κουλτουριάρης και ήθελε να έχει τον ρόλο του συντονιστή στην όλη προσπάθεια. Με δεδομένο ότι τον επόμενο χειμώνα θα είχαν εκλογές, ο δήμαρχος δεν ήθελε να πάρει άλλος τα εύσημα της γιορτής.

"Εμπρός", είπε βαριά κι έσκυψε το κεφάλι για να δείχνει απασχολημένος.

Η πόρτα άνοιξε και μια νεαρή κοπέλα μπήκε στο γραφείο. Ήταν όμορφη, λιγότερο από είκοσι, καστανή, με μακριά μαλλιά, ψιλή και με ωραίες γραμμές. Τα μάτια της είχαν ένα περίεργο χρώμα, σκούρα πράσινα, σπάνια σε καστανές κι' αυτό την έκανε ακόμα πιο μοναδική. Περπάτησε ανάλαφρα και στάθηκε με χάρη μπροστά στο γραφείο του.

"Καλημέρα κύριε δήμαρχε", του απευθύνθηκε με οικειότητα.

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Ο Ζοζέφ σήκωσε το κεφάλι του για να δει την κόρη του να στέκεται μπροστά του.

«Καλώς την. Πώς από δω Νανίτα;» είπε και το βλέμμα του γλύκανε.

«Ξέχασες πως περιμένω το πιστοποιητικό γέννησης; Σήμερα πρέπει να πάω τα χαρτιά μου στο Κολλέγιο», του απάντησε ναζιάρικά.

«Όχι βέβαια. Εδώ το έχω, αλλά δεν θυμόμουνα ότι το ραντεβού σου είναι για σήμερα», της απάντησε ψέματα.

«Σήμερα, σήμερα», συμπλήρωσε αυτή και στρογγυλοκάθισε στην πολυθρόνα μπροστά απ' το γραφείο του πατέρα της.

Έψαξε τα χαρτιά που ήταν στη στοίβα με τα εξερχόμενα και τραβώντας το πιστοποιητικό της κόρης του το έσπρωξε προς το μέρος της. Εκείνη το πήρε, το έβαλε στην τσάντα της και συνέχιζε να τον κοιτάει σαν κάτι να ήθελε αλλά σαν μην ήξερε πώς να το πει. Ο Ζοζέφ το ήξερε αυτό το βλέμμα.

«Τι τρέχει; Τσακώθηκες με την μάνα σου;»

«Η Φρίντα θέλει να την βοηθήσω με το Μπαζάρ που θα ετοιμάσει ο σύλλογος Κυριών» απάντησε φανερά δυσαρεστημένη.

«Δεν έχει παρακάτω;» συμπλήρωσε με ενδιαφέρον.

«Της είπα να το ξεχάσει και ότι δεν μπλέκομαι με τις παλιόγριες που είναι μαζεμένες εκεί», συμπλήρωσε γελώντας.

«Σκοπεύεις φέτος ν' ασχοληθείς μόνο με τα μαθήματά σου;» ρώτησε κοιτώντας την κόρη του παραξενεμένος.

Η Νανίτα παρόλο που ήταν καλή μαθήτρια, ήταν από τα παιδιά που είχαν κι άλλες ασχολίες πέρα από το διάβασμα.

«Όχι βέβαια. Σκέπτομαι να μπω στον Δραματικό Σύλλογο του κολλεγίου και να βοηθήσω όπου μου ζητήσουν».

Κατάλαβε τι ήθελε η κόρη του, αλλά έκανε ότι δεν πήγαινε τίποτα στο μυαλό του μήπως και γλύτωνε την μπόμπα που έβλεπε να έρχεται. «Το είπες στην μητέρα σου;» την ρώτησε χαμογελώντας.

«Το θέμα δεν την αφορά, αφορά εμένα κι εσένα».

«Και γιατί εμένα;» ξαναρώτησε απορημένος.

«Γιατί εσύ θα το πεις στον Γκάλαχαντ. Και μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις γιατί ξέρω ότι κατάλαβες πολύ καλά τι θέλω».

Την κοίταξε και της είπε με απόγνωση, «Βρε Νανίτα, είναι δυνατόν να σεβάλουν να παίξεις φέτος στο θεατρικό έργο; Τόσα παιδιά έχει ο σύλλογος που παίζουν κάθε χρόνο. Θαβάλουν μια καινούργια;»

«Δηλαδή όταν μου έλεγες ότι στην παράσταση του Γυμνασίου ήμουνα πολύ καλή, έλεγες ψέματα;» του είπε ψευδοθυμωμένη διακόπτοντάς τον για να μην του δώσει περιθώρια να αναδιπλωθεί.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

«Όχι, είσαι πολύ καλή, αλλά φέτος θα κάνουν μια πολύ σοβαρή προσπάθεια που θα την δει πολύ κόσμος».

«Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει οπωσδήποτε να παίξω», του είπε χαμογελώντας πονηρά.

«Δεν ξέρω, θα δω τι μπορώ να κάνω».

«Να μην δεις, να πεις. Εξάλλου ας με δοκιμάσουν και αν δεν τους κάνω, εντάξει. Αλλά θέλω οπωσδήποτε να με ακούσουν».

Ήξερε πως αν δεν της έκανε αυτή την χάρη θα πέρναγε μαύρο χειμώνα. Της είχε όμως αδυναμία και κατά βάθος ήξερε ότι θα έκανε ό,τι μπορούσε για να ικανοποιήσει το καπρίτσιο της.

«Φεύγα τώρα γιατί έχω δουλειά και σου υπόσχομαι ότι θα κάνω ότι μπορώ», της είπε και της έδειξε τα χαρτιά μπροστά του. Η Νανίτα έτρεξε προς το μέρος του, τον φίλησε στο μάγουλο κι έφυγε χτυπώντας την πόρτα πίσω της. Ο δήμαρχος ξαναγύρισε στα χαρτιά του, χαμογελώντας αυτήν την φορά.

Πέρασε πάνω από μισή ώρα μέχρι να ξανακοιτάξει το ρολόι του. Απ τον θόρυβο που ακουγόταν απ' την αίθουσα συσκέψεων κατάλαβε ότι θα έπρεπε να είχε αρχίσει να γεμίζει. Ήταν έτοιμος να πάρει τηλέφωνο στην ρεσεψιόν, όταν η πόρτα του γραφείου του άνοιξε φουριόζικα και μια ψιλή γυναίκα κυριολεκτικά μπουκάρισε μέσα. Ήταν αδιαφιλονίκητα πολύ όμορφη, χυμώδης, με σιλουέτα προσεγγμένη, βαμμένη ξανθιά που έβγαζε μια σεξουαλικότητα χωρίς όμως να προκαλεί.

«Καλημέρα Φρίντα», της είπε κοιτώντας την με απορία γιατί η γυναίκα του δεν ήταν απ' αυτές που θα έκαναν μια τέτοια είσοδο αν δεν συνέβαινε κάτι το ιδιαίτερο.

«Καλημέρα», είπε ξερά εκείνη και κάθισε στην πολυθρόνα που πριν κάποια ώρα καθόταν η κόρη της.

«Θέλω να σου πω...»

Την διέκοψε. «Τα ξέρω, μου τα είπε η ίδια. Ήρθε να πάρει το πιστοποιητικό της γέννησής της. Έχει σήμερα ραντεβού για τα χαρτιά της με την γραμματεία του Κολλεγίου».

«Αλήθεια; Μόνο που το ραντεβού είναι στις τέσσερις το απόγευμα και θα μπορούσε να πάρει το χαρτί από μένα αφού ήξερε ότι θα ερχόμουν σήμερα στην συνάντησή».

Ο Ζοζέφ κρυφογέλασε. Η μικρή τον έκανε ό,τι ήθελε. Είχε αργήσει να παντρευτεί και όταν μεγάλος πια το αποφάσισε, η Νανίτα ήταν κάτι παραπάνω από την κόρη που πάντα ήθελε. Ούτε στον εαυτό του πάντως δεν έλεγε ότι

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

το να αποκτήσει μια κόρη ήταν ο λόγος που είχε παντρευτεί. «Δεν πειράζει», της απάντησε ήρεμα.

«Μήπως σου είπε και με τι θέλει να ασχοληθεί φέτος;»

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα για τον Ζοζέφ. Έπρεπε να της πει. «Θέλει να ασχοληθεί με το θέατρο».

Έπεσε απόλυτη σιωπή. Η Φρίντα σηκώθηκε με προσποιητή ηρεμία κι έφυγε από το γραφείο. Ο Ζοζέφ κατάλαβε ότι το θέμα δεν είχε τελειώσει εκεί.

Λίγο μετά ακούστηκε στην πόρτα ένα διακριτικό χτύπημα. Σήκωσε το κεφάλι του αυτή τη φορά. «Εμπρός».

Ο Ντέιβιντ Καραντάν άνοιξε την πόρτα και μπήκε. «Όλοι έχουν έρθει και μας περιμένουν».

Σηκώθηκε από την θέση του και προχώρησε προς το μέρος του κρατώντας ένα πακέτο με χαρτιά. «Όλα είναι έτοιμα Ντέιβιντ ή θα μας φάνε ζωντανούς;» ρώτησε προσπαθώντας να αστειευτεί.

«Όλα εντάξει Ζοζέφ», του απάντησε και τον ακολούθησε στην αίθουσα συσκέψεων.

Η είσοδος των δύο τους δεν διέκοψε καθόλου την φασαρία. Όλοι μιλούσαν μ' όλους. Ήταν το σύνδρομο της μικρής πόλης που επειδή σχεδόν όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους, όλο και κάτι είχαν να πουν. Και όχι μόνο αυτό. Όλοι ήξεραν και τ' άπλυτα όλων.

Ο δήμαρχος κάθισε στην καρέκλα του κι άρχισε να μιλάει δυνατά. «Καλημέρα». Η φασαρία συνεχιζόταν σαν να μην είχε πει τίποτα. «Καλημέρα», ξανάπε αυτή την φορά πιο δυνατά.

Γύρισαν, τον κοίταξαν και σταμάτησαν να μιλάνε.

«Ωραία, ας αρχίσουμε γιατί έχουμε πολλά να πούμε και θα μας πάρει το βράδυ. Τον λόγο που μαζευτήκαμε τον ξέρετε. Ο εορτασμός των εξήντα χρόνων της πόλης μας θ' αρχίσει την Κυριακή 30 Ιουνίου του '74. Μετά την πρωινή λειτουργία, η έναρξη προτείνω να γίνει με το Μπαζάρ των Κυριών στην πλατεία του Δημαρχείου σε συνδυασμό με τα αποκαλυπτήρια της προτομής του πρώην δημάρχου Ντέιβιντ Κόππερ. Η πρόταση είναι του κυρίου Καραντάν», κατέληξε κοιτώντας λοξά τον πολιτιστικό σύμβουλο.

Ο Ντέιβιντ τον κοίταζε περιέργα γιατί αυτό που άκουσε τον συνέφερε κι έγενεψε καταφατικά. Οι κυρίες ήταν δύναμη για την πόλη και κυρίως για όποιον επιδίωκε μια καριέρα δημαρχιακή στην τοπική αυτοδιοίκηση. Κάποιοι μικροαναστεναγμοί ανακούφισης έδειξαν ότι η πρώτη πρόταση πήρε την άτυπη έγκρισή όλων.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Ο Ζοζέφ συνέχισε. «Στις 3 Ιουλίου, την Τετάρτη δηλαδή, θα γίνει το μεγάλο ροντέο στον σιδηροδρομικό σταθμό και τέλος, την Κυριακή, 7 Ιουλίου, οι εκδηλώσεις θα κλείσουν με την Θεατρική παράσταση. Οι ημερομηνίες αυτές είναι κλειδωμένες για τις εκδηλώσεις που προανέφερα μια που συτρέχουν ειδικοί λόγοι σε σχέση με τις συνθήκες που απαιτούνται».

Όλοι κοιτούσαν τα χαρτιά τους και σιγά σιγά άρχισαν να μιλάνε με τους ανθρώπους των ομάδων τους. Εκείνη την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο που βρισκόταν μπροστά στον δήμαρχο. «Εμπρός; Μισό λεπτό, σε παίρνω αμέσως από το γραφείο μου». Γύρισε στον Καραντάν και με κοφτερή φωνή του είπε, «Κανονίστε το υπόλοιπο πρόγραμμα κι έρχομαι. Μην ξεχάσεις μόνο ότι έτσι και το πρόγραμμα κλειδώσει, δεν θα γίνουν αλλαγές».

Ο σύμβουλος τον κοίταξε ερωτηματικά. Ο Ζοζέφ του έκανε νόημα ότι θα του έλεγε αργότερα. Άνοιξε την πόρτα κι εξαφανίστηκε. Ο Καραντάν βρήκε την ευκαιρία να δείξει ότι από εδώ και πέρα αυτός θα έκανε κουμάντο.

«Λοιπόν, αφού το Μπαζάρ θα γίνει την πρώτη Κυριακή, είναι ευκαιρία να διαθέσουμε την πλατεία το επόμενο Σάββατο στην δεσποινίδα Λίζα Μορέτο για τις μουσικές εκδηλώσεις».

Ο Διευθυντής του Κολλεγίου, Νίγκελ Γκάλαχαντ, γυρνώντας στον καθηγητή Νικ Χούρμο είπε σιγανά αλλά αρκετά καθαρά για να τον ακούσουν και οι άλλοι που καθόντουσαν παραδίπλα. «Ο Ντέιβιντ νομίζει ότι έτσι θα του κάτσει, αλλά δεν ξέρει τι του γίνεται».

Ο Νικ Χούρμο, καθηγητής Φιλοσοφίας στο Κολλέγιο και επί σειρά ετών Σύμβουλος στον Δραματικό Όμιλο του κολλεγίου κοκκίνισε μέχρι τ' αυτιά. Η συμπάθειά του για την μαέστρο και διευθύντρια της παιδικής χορωδίας της Κόπερβιλλ ήταν κοινό μυστικό. Όπως κοινό μυστικό ήταν ότι η δεσποινίδα Μορέτο κατά καιρούς εξαφανιζόταν και σχεδόν πάντα γύρναγε ιδιαίτερα ανανεωμένη. Πολλά λεγόntonταν γι' αυτό αλλά κανένας δεν ήξερε με σιγουριά την απάντηση.

Η μικρή φασαρία που πήγε ν' αρχίσει διακόπηκε από τον Καραντάν. «Δεσποινίς Μορέτο θα θέλατε να μας ενημερώσετε;»

Η Λίζα ήταν μια σχετικά ωραία γυναίκα στα σαράντα. Η ομορφιά της παρόλο που δεν ήταν η κλασική, θύμιζε λίγο τις παλιές χυμώδεις σταρ του Χόλιγουντ που τόσο με το ντύσιμό τους όσο και με τον τρόπο τους ήταν σαν να σου έλεγαν, "Βλέπε αλλά μην ακουμπάς. Η επιλογή είναι δική μου!" Και αυτή ήταν και η φιλοσοφία της. Αρκετοί απ' τους γαιοκτήμονες έλεγαν ότι την είχαν πετύχει σε κάποια μακρινά μπαρ και πληρώνοντας ακριβά είχαν κοιμηθεί μαζί της αλλά κι' αυτό ήταν μάλλον κάποιος θρύλος που η ίδια συτηρούσε για δικούς της λόγους.

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Σήκωσε τα μάτια της από τα χαρτιά της και του απάντησε με την χαρακτηριστικά βραχνή φωνή της, «Λοιπόν, το πρωί του Σαββάτου θα έχουμε την παιδική χορωδία, νωρίς το απόγευμα ένα κουαρτέτο κλασικής μουσικής και το βράδυ μια τζαζ μπάντα».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει κι όλοι άρχισαν να χειροκροτούν. Τέτοιες εκδηλώσεις έσπαγαν την μονοτονία και τόσο οι νότες όσο και το οινόπνευμα που έρεε άφθονο κατέληγαν σε μια πιο ελεύθερη έκφραση.

«Και βέβαια μην ξεχνάτε ότι την Τετάρτη μετά το Ροντέο θα έχουμε στον χώρο του σιδηροδρομικού σταθμού συγκροτήματα με μουσική κάντρι». Η Λίζα έδειξε ότι είχε κερδίσει την παράσταση. Όλοι ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένοι και το έδειχναν με φωνές και χειροκροτήματα.

Ο Καραντάν προσπάθησε να τους επαναφέρει στην τάξη. «Κυρίες και κύριοι, παρακαλώ ησυχάστε», είπε και χτύπησε με το μολύβι του το ποτήρι που ήταν μπροστά του. Σιγά σιγά όλοι ησύχασαν. «Πατέρα Καμίλιο, έχετε τον λόγο και την Τρίτη για εκδηλώσεις», είπε προσπαθώντας να κάνει χιούμορ.

Ο Καμίλιο ήταν ένας γλυκός ιερέας που στην συνάντηση εκπροσωπούσε και τις τέσσερις εκκλησίες της πόλης. Γύρισε και κοίταξε τον νεαρό κληρικό που καθόταν δίπλα του σαν για να πάρει κουράγιο, ξερόβηξε κι άρχισε να μιλάει.

«Εάν συμφωνείτε και εσείς, σκεφτήκαμε να στήσουμε στα προαύλια των εκκλησιών Λούνα Παρκ για τα παιδιά. Θα μπορέσουν έτσι κι' αυτά να συμμετέχουν με τον τρόπο τους στον όλο εορτασμό. Βέβαια, θα προσπαθήσουμε να λειτουργούν, έστω και υποτονικά, όλη την εβδομάδα, αλλά την Τρίτη, θα φροντίσουμε να υπάρχει απαρτία και να λειτουργούν όλα τα παιχνίδια».

«Η ιδέα σας είναι περίφημη», είπε χαμογελώντας ο Καραντάν βλέποντας ότι σε επίπεδο εκδηλώσεων όλα ήταν με το μέρος του. Οι κάτοικοι θα θυμόντουσαν για πολύ την εβδομάδα αυτή, την εβδομάδα δηλαδή που ο Δήμαρχος του την είχε δώσει στο πιάτο. «Λοιπόν την Πέμπτη νομίζω ότι μπορούμε να προγραμματίσουμε έναν αγώνα Baseball» συμπλήρωσε κοιτώντας τον προπονητή της τοπικής ομάδας που ήταν συγχρόνως και γυμναστής στο Γυμνάσιο.

Την στιγμή εκείνη ο Δήμαρχος έμπαινε στην αίθουσα κι ακούγοντας τα τελευταία λόγια, βιάστηκε να τα διορθώσει προσπαθώντας συγχρόνως ν' ακουστεί απ' όλους.

«Όχι την Πέμπτη, μην ξεχνάς ότι η 4η Ιουλίου είναι αφιερωμένη στην ανεξαρτησία και δικαιωματικά ανήκει στον σερίφη. Δεν ήρθε σήμερα γιατί κάτι του έτυχε. Με πήρε όμως τηλέφωνο και συμφώνησα ότι για την Πέμπτη

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

θα ρυθμίσει αυτός μαζί με την Πυροσβεστική την καθιερωμένη παρέλαση και βέβαια και τα βραδινά βεγγαλικά».

Ο Καρανταίν δαγκώθηκε. Εκεί που όλα πήγαιναν καλά, ξεχάστηκε και έκανε το λάθος που ξανάδινε το γενικό πρόσταγμα στον δήμαρχο. Ο Ζοζέφ του έκανε νόημα να συνεχίσει.

«Επομένως μένει η Δευτέρα για τον αγώνα. Δεν έχει κανονιστεί ακόμα ποια ομάδα θα φιλοξενήσουμε αλλά θα προσπαθήσουμε να βρούμε κάποια της δικής μας κατηγορίας ώστε να υπάρχει ενδιαφέρον. Για το κενό της Παρασκευής κάτι θα βρούμε να κάνουμε».

Στο ακροατήριο έπεσε απόλυτη σιωπή. Ο Νίγκελ Γκάλαχαντ σήκωσε το χέρι του και ζήτησε τον λόγο. «Πέρα από τα γενικά έξοδα, δεν νομίζετε ότι το πρόγραμμα είναι πολύ φορτωμένο; Πώς θα συντονιστούν τόσες εκδηλώσεις που σημειωτέον θα πρέπει να γίνουν μέσα σε τόσες λίγες μέρες; Υπάρχει φόβος να γίνουν λάθη και να εκτεθούμε στο κόσμο ανεπανόρθωτα!»

Ο Δήμαρχος πήρε τότε τον λόγο και προσπαθώντας να επιβληθεί είπε με σταθερή φωνή. «Ο κύριος Καρανταίν θα έχει τον γενικό συντονισμό. Χαλαρώστε, μην φοβόσαστε κι όλα θα πάνε καλά. Είμαστε αποφασισμένοι να προσφέρουμε στην πόλη μας αυτό που της αξίζει και να είσαστε βέβαιοι ότι θα το πετύχουμε. Θα κάνουμε το πρώτο διάστημα μηνιαίες συναντήσεις όλων των φορέων και πιο τακτικά επιμέρους συναντήσεις με την κάθε ομάδα. Τις δημόσιες σχέσεις θα τις αναλάβω προσωπικά».

Ο Καρανταίν ένοιωσε ότι του έριξε στο χέρι μια καυτή πατάτα και ότι αυτός κράτησε για τον εαυτό του την θέση του επίσημου προσκεκλημένου. Δυστυχώς όμως ήταν αργά για την οποιαδήποτε αντίδραση. Θέλησε να πει κάτι για να κλείσει την συνάντηση αλλά του χρειαζόταν λίγος χρόνος για να σκεφτεί.

«Κύριε Γκάλαχαντ εσείς τι σκεπτόσαστε ν' ανεβάσετε;» ρώτησε τελικά γυρνώντας προς τον Διευθυντή του Κολλεγίου.

«Δεν έχει αποφασιστεί ακόμα. Πιστέψτε με όμως ότι εμείς θα είμαστε έτοιμοι χωρίς να χρειαστεί να πληρώσετε ούτε μια δεκάρα. Κάθε χρόνο κάνουμε παραστάσεις. Τι μπορεί ν' αλλάξει;» Ο διευθυντής με τα λόγια του αυτά, απλά επιβεβαίωνε αυτό που ήξερε μια και ήταν απόλυτα σίγουρος ότι το Κολλέγιο θα ανταποκρινόταν με τον καλύτερο τρόπο στο αίτημα της πόλης. Ίσως ήταν ο μόνος που δεν είχε να χάσει απολύτως τίποτα.

Με απόλυτη σιγουριά λοιπόν συνέχισε, «Από δω και πέρα ο κύριος Χούρμιο θα σας ενημερώνει για την πρόοδο, αν και η προσπάθειά μας μάλλον θα

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ξεκινήσει για τα καλά μετά τον Δεκέμβρη. Μέχρι τότε θα έχουμε τα προεόρτια. Επιλογή ηθοποιών, βέβαια έργου, σκηνικών, καταλαβαίνετε τώρα».

Όλοι οι παριστάμενοι ένιωσαν ότι στην πραγματικότητα αυτοί ήταν που θα έτρεχαν για την γιορτή και όχι ο Νίγκελ Γκάλαχαντ. Αυτός ήταν ο τυχερός της παρέας. Θα έπαιρνε τα εύσημα χωρίς να χρειαστεί να κουνήσει ούτε το μικρό του δάχτυλο.

Ο δήμαρχος, ύστερα κι απ' αυτό, έκλεισε την συνάντηση ορίζοντας την ημερομηνία της επόμενης για το τέλος του Οκτώβρη.

«Ευχαριστώ που ήρθατε» είπε με τον πιο επίσημο τρόπο. «Και μην ξεχνάτε, ο κύριος Καρανταίν θα είναι πάντα στην διάθεσή σας. Κύριε Γκάλαχαντ, μπορώ να σας δω μαζί με τον κύριο Χούρμο στο γραφείο μου;»

Έδειξε την πόρτα κι άφησε τους εκπροσώπους του Κολλεγίου να περάσουν πρώτοι. Έκλεισε πίσω τους την πόρτα και αφού περίμενε να καθίσουν στις αναπαυτικές πολυθρόνες, πήρε και αυτός την θέση του στην δημαρχική καρέκλα.

«Νίγκελ, θέλω να σου ζητήσω μια μικρή χάρη. Κι από σένα κι από τον καθηγητή Χούρμο», είπε προσπαθώντας να δείξει ότι αυτό που ήθελε δεν ήταν και κάτι το σπουδαίο.

Τον κοίταξαν περίεργα κι οι δύο τους.

«Θυμάμαι από παλιά ότι ο Δραματικός Σύλλογος είχε σαν αρχή του, να μην χρησιμοποιεί φοιτητές απ' τον πρώτο χρόνο σαν ηθοποιούς αλλά να τους βάζει σε βοηθητικές θέσεις, μακιγιάζ, σκηνικά κλπ.» ξεκίνησε να λέει προσπαθώντας να διανθίσει την κουβέντα.

«Που κολλάει τώρα αυτό;» είπε ο Νίγκελ.

«Φέτος σας ζητάω να σπάσουμε αυτήν την παράδοση. Ακούστε υποψήφιους απ' όλο το φάσμα των μαθητών και διαλέξτε τους καλύτερους. Πού ξέρετε; Μπορεί να βρεθεί κανένα ταλέντο!» Σταμάτησε να μιλάει και κοίταξε μια τον ένα και μια τον άλλο για να δει τις αντιδράσεις τους. Ο Νίγκελ τον κοίταξε περίεργα προσπαθώντας να καταλάβει γιατί μια τέτοια πρόταση έπεφτε αυτήν την ώρα στο τραπέζι.

«Ζοζέφ, γιατί δεν μας λες κατευθείαν τι θέλεις;»

Ο Ζοζέφ πήρε μια εντελώς αμήχανη στάση, κοίταξε προς στιγμή τα χαρτιά που ήταν μπροστά του, έδωσε τα χέρια του και είπε σιγανά, «Να, φέτος μπαίνει στο Κολλέγιο η κόρη μου. Δεν ζητάω χάρη, αλλά θα ήθελα να την ακούσετε. Μόνο αυτό και εάν δεν είναι καλή, τότε κανένα πρόβλημα».

Ο Νικ Χούρμο κοίταξε τον διευθυντή του. Κατάλαβε ότι ο Δήμαρχος ήταν δυνατό χαρτί και σκέφτηκε ότι μάλλον τον ήθελε με το μέρος του. Στο κάτω-κάτω δεν είχε να χάσει και τίποτα κι έσπευσε να πάρει ουδέτερη στάση.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

«Νίγκελ, εγώ δεν έχω αντίρρηση ν' ανοίξουμε τον κύκλο των ακροάσεων εάν εσύ το εγκρίνεις».

Ο Νίγκελ σηκώνοντας τον δείκτη του προς το μέρος του δημάρχου, είπε, «Ζοζέφ, θα το κάνω. Υπάρχουν όμως δύο προϋποθέσεις. Πρώτον, αν η μικρή δεν είναι αστέρι, δεν βλέπει την σκηνή ούτε με σφαίρες. Και δεύτερο, ανεξάρτητα της έκβασης του πρώτου, στην λίστα με τους επίσημους καλεσμένους θέλω μια καλή συμμετοχή για τους δικούς μου ανθρώπους. Συμφωνείς;»

Ο Ζοζέφ του πρότεινε το χέρι του. «Σύμφωνοι».

Η συνάντηση στο σημείο αυτό τελείωσε. Ό,τι ήταν να λεχθεί, είχε λεχθεί.

21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1973

Ο καθηγητής Χούρμο, κρατώντας στο χέρι του ένα χαρτί, περπατούσε στο κεντρικό διάδρομο του βασικού κτιρίου του κολλεγίου προς το σημείο του πίνακα ανακοινώσεων των μαθητικών συλλόγων. Η σχολική χρονιά είχε ξεκινήσει εδώ και μια βδομάδα και ο μόνος που δεν είχε αναρτήσει ημερομηνία για την έναρξη των εργασιών του ήταν ο Δραματικός Σύλλογος. Όσο αυτός περπατούσε στον μακρύ διάδρομο τόσο και περισσότεροι φοιτητές μαζευόντουσαν πίσω του. Ήταν γνωστό ότι ο καθηγητής ήταν ο σύμβουλος του Δραματικού Συλλόγου και ήταν πολλοί που τον καλόπιαναν για μια έστω και βοηθητική θέση στο σχήμα των εκάστοτε παραστάσεων. Το να είσαι στην ομάδα της παράστασης, για θέματα σχέσεων με το άλλο φύλλο, ήταν καλύτερο κι από το να είσαι μέλος του Αθλητικού Συλλόγου.

Η ανακοίνωση έγραφε: *Στις 3 Οκτωβρίου, στις 4 το απόγευμα, θα γίνει η πρώτη συνάντηση των μελών του Δραματικού Συλλόγου. Νέα μέλη γίνονται δεκτά.*

Η μόνη που δεν έτρεξε στον πίνακα ανακοινώσεων ήταν η Νανίτα. Ήξερε ότι αν και το πρώτο βήμα ήταν η εγγραφή στον σύλλογο, έπρεπε να βάλει τα δυνατά της και να τα δώσει όλα σ' αυτό που θα ακολουθούσε.

22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1973

Η Άντζυ βγήκε απ' το μπάνιο και στάθηκε γυμνή μπροστά στον καθρέφτη. Κοίταζε το σώμα της προσεκτικά προσπαθώντας να διαπιστώσει αν όντως το καλοκαίρι δεν της είχε αφήσει κανένα απ' τα γνωστά σημάδια του. Έλειπε ένα μήνα στην θεία της, στην Φλόριντα, και μόλις γύρισε τον πρώτο που

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

σκέφτηκε ήταν ο Ντιμίτρι. Δύο χρόνια τώρα ήταν ζευγάρι. Αυτός όμως δεν θέλησε να πάει μαζί της παρόλο που η ίδια είχε φροντίσει να έμνε το διάστημα αυτό σαν φιλοξενούμενος σε μια παντρεμένη ξαδέλφη της. Θα μπορούσαν έτσι να είναι μαζί. Του το είχε ξεκόψει ο πατέρας του. Έπρεπε να δουλέψει στο ράντζο. Είχαν ανάγκη από εργατικά χέρια κι επειδή το ράντζο τους ήταν απ' τα μικρά της περιφέρειας, έπρεπε να γίνουν περικοπές στα έξοδα για να έχει τα απαραίτητα χρήματα για τον τέταρτο χρόνο του στο Κολέγιο. Η θέση του γέρου ήταν ξεκάθαρη. Ή αυτό, ή σταμάταγε προσωρινά τις σπουδές του. Προτίμησε το πρώτο.

Η Άντζυ είχε θυμώσει. Η ίδια δεν είχε τέτοιο πρόβλημα μια που ήταν η μοναχοκόρη της κυρίας Νίκολσον, της χήρας με τα μοναδικά δύο μαγαζιά τύπου Beauty Care της Κόπερβιλλ. Το χρήμα έρεε καλά κι η Άντζυ ήταν από τις πιο κακομαθημένες. Ήταν όμως κατά γενική ομολογία όμορφη και κυρίως σεξουαλική.

Στην Φλόριντα δεν είχε κάτσει ήσυχα αλλά σαν τον Ντιμίτρι δεν βρήκε άλλον. Δεν ήταν το γεγονός ότι ήταν μόνο ο πιο κυνηγημένος απ' τον γυναικείο πληθυσμό φοιτητής του κολλεγίου, αλλά διέθετε κι αυτό το στυλ που σε όλες θύμιζε κάτι από Τζέιμς Ντιν. Αυτό ήταν που την τρέλαινε.

Για τον έρωτα δεν το συζητούσε καν. Την έστελνε αδιάβαστη πριν καν αρχίσουν. Η σεξουαλικότητά του της γεννούσε την ηδονή με το που τον άγγιζε. Το αδύνατο σημείο στην σχέση τους ήταν τελικά αυτό που λεγόταν *έρωτας*. Δεν τον αγαπούσε με την έννοια που όλες οι φίλες της χρησιμοποιούσαν αυτόν τον όρο. Ήταν η ωραία και ο ωραίος του κολλεγίου και το θεωρούσε φυσικό να είναι και ζευγάρι.

Σε λίγες ώρες θα βρισκόταν μ' όλη την παρέα στο μπαράκι που μαζευόταν η θεατρική κουλτουροπαρέα του κολλεγίου. Ο Ντιμίτρι της είχε πει στο τηλέφωνο ότι μόλις είχε φτάσει στην τροχοβίλα που νοίκιαζε, στον χώρο πίσω από τον σταθμό των λεωφορείων, και ότι το βράδυ θα πήγαινε στο μπαρ.

Η Άντζυ συνέχισε να κοιτάζεται στον καθρέφτη. Όταν σιγουρεύτηκε ότι όλα ήταν εντάξει, φόρεσε κάτι πρόχειρο και κατέβηκε στο σαλόνι για να συζητήσει με την μητέρα της που θα της έφτιαχνε τα μαλλιά και συγχρόνως θα μπορούσαν να ολοκληρώσουν τα κουτσομπολιά του καλοκαιριού. Την αρχή την είχαν κάνει ήδη.

Ο Ντιμίτρι είχε φτάσει στον χώρο με τις τροχοβίλες λίγο πριν το μεσημέρι. Την δικιά του την είχε νοικιάσει απ' την πρώτη χρονιά μια που οι βαθμοί του δεν ήταν αρκετά καλοί για υποτροφία. Σταμάτησε την μηχανή που οδηγούσε ακριβώς έξω απ' το σπίτι. Το πρώτο που έκανε μόλις μπήκε ήταν ν' ανοίξει

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

όλα τα παράθυρα. Ο χώρος μύριζε κλεισούρα. Βάλλθηκε να συμμαζέψει τον μικρό χώρο.

Ο παππούς του, Ντιμίτρι Αλεξέγιεφ κι' εκείνος, ήταν μετανάστης. Είχε έρθει απ' την Ρωσία μέσω Πολωνίας στις αρχές του αιώνα και ξεκίνησε σαν εργάτης στα κτήματα του Ντέιβιντ Κόππερ. Ο μακαρίτης Κόππερ τον συμπαθούσε και κάποια στιγμή, του είχε πουλήσει πολύ φτηνά ένα μικρό ράντζο στην άκρη του πουθενά. Ο Αλεξέγιεφ είχε παντρευτεί το 1920 με μια ντόπια κοπέλα, άλλαξε το επίθετό του σε Αλεξάντερ για να μπορέσει να ενταχθεί πιο εύκολα στην τοπική κοινωνία, κι όλα έδειχναν πως το νερό είχε μπει στο αυλάκι. Ο εγγονός πια ξεχώριζε μόνο απ' το μικρό του όνομα και οι πιο πολλοί ούτε που καταλάβαιναν την καταγωγή του.

Ο Ντιμίτρι μόλις τελείωσε με την καθαριότητα του σπιτιού, ασχολήθηκε με την μηχανή του. Προς στιγμή ένοιωσε σαν κάποιος να τον κοιτάει. Έριξε μια ματιά τριγύρω αλλά δεν ήταν κανένας. Το οικόπεδο με τις τροχοβίλες ήταν σχεδόν άδειο. Ζήτημα αν από τους δεκαπέντε οικίσκους, ήταν οι τρεις νοικιασμένοι κι αυτοί σε κάποια αγροκτήματα που φιλοξενούσαν περιστασιακά τους γελαδάρηδες τους όταν ερχόντουσαν με τα κοπάδια για να τα φορτώσουν για τα σφαγεία. Ο ίδιος δεν παραπονιόταν. Είχε την ησυχία και την απομόνωση που ήθελε.

Στην άλλη άκρη της πόλης, ο Πήτερ, ο γιος του σερίφη, ετοιμαζόταν κι' αυτός για την σαββατιάτικη έξοδό του. Το σπίτι τους ήταν σχετικά κοντά στο σπίτι των Κοέν, κάτι που του επέτρεπε να βλέπει την Νανίτα σχεδόν καθημερινά. Ήταν μόλις τρία χρόνια μεγαλύτερός της και δεν θυμόταν από τότε ήταν ερωτευμένος μαζί της. Θα έπρεπε να ήταν από τότε που την είχε πρωτοδεί, καμιά δεκαριά χρόνια πίσω. Ήταν για την ακρίβεια τότε που ο πατέρας του είχε αναλάβει σερίφης. Η Νανίτα τότε ήταν δεν ήταν οχτώ χρόνων. Αυτός στα έντεκα. Κι' όμως, την είχε ερωτευτεί. Τόσα χρόνια βέβαια ποτέ δεν της είχε πει τίποτα. Φέτος όμως στο κολλέγιο, σκεφτόταν ότι θα του δινόταν η ευκαιρία να της μιλήσει γι' αυτό που αισθανόταν.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν κι' αυτός ωραίο παλικάρι αλλά δεν είχε την λάμψη του Ντιμίτρι. Έβγαζε μια ευγένεια που σ' αυτήν την ηλικία δεν τον βοηθούσε καθόλου με το γυναικείο φύλλο. Κοίταξε το ρολόι του. Είχε ακόμα μισή ώρα για το ραντεβού του με την Άντζυ. Θα περνούσε να την πάρει απ' το σπίτι της. Η Άντζυ είχε αυτοκίνητο αλλά θα έφευγε απ' το μπαράκι με τον Ντιμίτρι και ποιος άλλος θα την εξυπηρετούσε παρά ο καλός ο Πήτερ που ήταν και γείτονας;

Ο Πήτερ είχε καλέσει την Νανίτα στην σαββατιάτικη έξοδο αλλά εκείνη είχε αρνηθεί να πάει. Ήταν ακόμα νωρίς για να ενταχθεί στην παρέα. Ήταν

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

όλοι τους τελειόφοιτοι και το σκεφτόταν. Αν μπλεκόταν μαζί τους, δεν θα είχε την ευκαιρία να βρísκεται με φίλους την επόμενη χρονιά που οι συγκεκριμένοι θα είχαν σκορπίσει για τα πανεπιστήμιά τους. Είχε λοιπόν προτιμήσει προς το παρόν να μείνει σπίτι της. Θα ήταν μια ευκαιρία να βοηθήσει και την μητέρα της στην οργάνωση του μπαζάρ που είχε αναλάβει με την δημιουργία ενός πλάνου δράσης.

Στο μπαράκι επικρατούσε το αδιαχώρητο. Στην γνωστή γωνιά, το τραπέζι των μελών του δραματικού συλλόγου ήταν άβατο για τους υπόλοιπους φοιτητές. Ο Τζων με τον Τζακ και την Μαρία καθόντουσαν ήδη απολαμβάνοντας το ποτό τους. Η Τόνια με τον Έντυ φάνηκαν στην είσοδο. Η Μαρία άρχισε να κουνάει τα χέρια της για να την δουν. Αυτό βέβαια δεν ήταν απαραίτητο γιατί με το που μπήκαν προχώρησαν κατευθείαν για το τραπέζι. Η φασαρία ήταν τόση που δεν ακουγόντουσαν όταν μιλούσαν μεταξύ τους. Έπρεπε να σκύψουν ο ένας πολύ κοντά στον άλλο και να φωνάξουν μέσα στα αυτιά τους.

«Πού είναι οι άλλοι; Δεν θα έρθουν;» ρώτησε η Τόνια.

«Θα έρθουν. Τηλεφωνήθηκα με τον Πήτερ. Θα πάει να πάρει και την Άντζυ» της απάντησε ο Τζων.

«Θα 'ρθει κι ο Ντιμίτρι;» ρώτησε ξανά εκείνη.

«Θα 'ρθει» είπε ο Τζων κουνώντας απελπισμένα το κεφάλι του.

Η Τόνια τότε κατάλαβε. Η Άντζυ θα έφευγε μαζί του κι ο Πήτερ θα της έκανε στο "έλα" τον σοφέρ. Ο Τζακ έπιασε την Τόνια απ' το χέρι και την τράβηξε στην πίστα. Εκείνη ακολούθησε με χαρά. Ο χορός ήταν περισσότερο ένας τρόπος για ερωτικές περιπτώξεις παρά εκδήλωση χορευτικών ικανοτήτων. Κανένας όμως δεν ενοχλούνταν απ' αυτό. Σε λίγο κατέφθασαν κι η Άντζυ με τον Πήτερ. Η ώρα ήταν ήδη έντεκα. Ο μόνος που δεν είχε φανεί ήταν ο Ντιμίτρι.

Η Σούζαν ενοχλημένη λίγο απ' την φασαρία προχώρησε στην έξοδο για να πάρει καθαρό αέρα. Το πρώτο πράγμα που είδε μόλις βγήκε έξω ήταν η μοτοσυκλέτα του Ντιμίτρι αραγμένη κι εκείνον να κάθεται δίπλα καπνίζοντας ένα στριφτό τσιγάρο.

«Γιατί δεν ήρθες μέσα;» τον ρώτησε πλησιάζοντάς τον.

«Πολύ φασαρία κι όλο το καλοκαίρι την ξέμαθα», της απάντησε ξερά.

Στάθηκε μπροστά του και κοιτάζοντας τον προκλητικά του είπε με ένα τόνο ειρωνείας στην φωνή της, «Με την Άντζυ μακριά σου καλέ μου, πώς την έβγαλες το καλοκαίρι;»

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Της έκανε νόημα να πλησιάσει. Εκείνη έκανε δύο βήματα ακόμα και βρέθηκε σχεδόν πάνω από τα πόδια του. Ο Ντιμίτρι άπλωσε το χέρι του, της έπιασε την φαρδιά ζώνη που φορούσε και την τράβηξε επάνω του. «Πηδούσα κάποιες ξενέρωτες σαν και σένα. Καμιά άλλη ερώτηση;» είπε με αργή φωνή.

Η Σούζαν τον κοίταξε θυμωμένα. Εγκλωβισμένη στην αγκαλιά του δεν μπορούσε να κουνηθεί. Όχι βέβαια ότι ήθελε κάτι τέτοιο αλλά αισθανόταν τον κίνδυνο να την πλησιάζει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Έσκυψε στο αυτί του και είπε σιγανά, «Θα το έχω υπ' όψη μου».

Τραβήχτηκε με όση δύναμη της είχε απομείνει απ' τα χέρια του κι' έκανε δυο βήματα πίσω. Της φάνηκε ότι άκουσε κάποιο γέλιο. Γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε καλά καλά τριγύρω. Δεν ήταν κανένας. Η ίδια όμως έπαιρνε όρκο ότι το γέλιο ήταν καθαρό.

«Άκουσες τίποτα;»

«Όχι», απάντησε εκείνος και ξεκίνησε για το μπαρ.

Η Σούζαν βιάστηκε να τρέξει κοντά του φοβισμένη. Τον έπιασε αγκαζέ και τον τράβηξε στο τραπέζι τους. «Κοιτάτε ποιόν βρήκα έξω να καπνίζει!»

Όλοι έπεσαν επάνω του κι άρχισαν να τον πειράζουν. Η Άντζυ έμεινε τελευταία. Όταν όλοι τέλειωσαν, τον πλησίασε, τον αγκάλιασε και άρχισε να τον φιλάει στο στόμα με πάθος.

«Ακόμα και το φιλί σου βελτιώθηκε», της είπε στο αυτί.

Εκείνη κοκκίνισε και πήγε να τον χτυπήσει. Της έπιασε το χέρι. Τον κοίταξε σκληρά στα μάτια. «Εγώ δεν πήγα με κανέναν» του είπε με κακία, «κι αν ήθελες να είσαι σίγουρος ας ερχόσουν μαζί μου. Για σένα όμως άκουσα πολλά».

«Φήμες. Αν ήθελες όμως ας έμενες εδώ να έχεις πρώτης γραμμής πληροφορίες».

Ο Πήτερ παρακολουθούσε την σκηνή σιωπηλός. Σηκώθηκε, πλησίασε την Άντζυ και την τράβηξε προς την πίστα. «Μου χρωστάς έναν χορό για την μεταφορά». Η Άντζυ τίναξε θυμωμένα το χέρι της από το κράτημα του Ντιμίτρι κι ακολούθησε τον Πήτερ στην πίστα. Μετά από μερικές στροφές ήρθε και καλωμάρισε.

«Κάνετε σαν μικρά παιδιά», της είπε χαμηλόφωνα στ' αυτί. «Λύστε τις διαφορές σας το βράδυ στο κρεβάτι. Θα έχει και περισσότερο ενδιαφέρον».

Η Σούζαν παρακολουθούσε την σκηνή με προσποιητή αδιαφορία. Ένοιωθε ότι κάτι συνέβαινε του Ντιμίτρι. Θεώρησε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να κάνει την κίνησή της. Στο μικρό επεισόδιο έξω απ' το μπαρ επιβεβαίωσε ότι

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ο Ντιμίτρι δεν ήταν ερωτευμένος με την Άντζυ. Ήταν θέμα χρόνου επομένως η αλλαγή συντρόφων και ήθελε να είναι υποψήφια. Ήταν για δύο χρόνια ο πρωταγωνιστής των έργων που είχαν ανεβάσει και κατά πάσα περίπτωση το ίδιο θα συνέβαινε και φέτος. Τον πλησίασε και τον τράβηξε από το χέρι προς την πίστα. Την ακολούθησε αδιάφορα. Κόλλησε επάνω του κι άρχισε να χορεύει όσο πιο παθιάρικα μπορούσε. Αισθάνθηκε το σώμα του να ανταποκρίνεται. Δεν πρόλαβε να απολαύσει την μικρή της νίκη κι ένοιωσε ένα χέρι στον ώμο της.

Ο Πήτερ την τράβηξε προς το μέρος του σπρώχνοντας την Άντζυ προς τον Ντιμίτρι. Την κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του και σκύβοντας πολύ κοντά στο αυτί, της σιγοψιθύρισε, «Καρφώνεσαι. Μπορείς να περιμένεις πρώτα να τελειώσουν αυτοί οι δύο και μετά κάνε ότι θέλεις».

Η Σούζαν περισσότερο ένοιωσε ότι μιλούσε σωστά παρά το καταλάβαινε. «Έχεις δίκιο αλλά το κακό είναι ότι με ξεσηκώνει πέρα από τις δυνάμεις μου».

«Το κακό είναι άλλο, είναι ότι σας ξεσηκώνει όλες» συμπλήρωσε αυτός. «Πάψτε όμως να συμπεριφέρεστε σαν καυλωμένες πιτσιρίκες και πάρτε σειρά. Δώστε του χρόνο και μάλλον κάτι θα γίνει για όλες σας».

«Ο καλός μας ο Πήτερ», του είπε περιπαιχτικά η Σούζαν ανακατεύοντας τα μαλλιά του. «Πάντα δίπλα και πάντα με τον καλό του λόγο. Εσύ πώς τα πας;»

«Εγώ τι;»

Η απάντησή της ήταν άμεση. «Πήτερ, στην Κόπερβιλλ ζούμε, μην το ξεχνάς».

«Δηλαδή;» ξαναρώτησε αυτός με απορία.

«Η μικρή του δημάρχου είναι ωραίο φρούτο. Πρόσεξε όμως μην απλώσει κανένας άλλος το χέρι του όσο εσύ το κοιτάς και μετά δεν θα βρεις ούτε το κουκούτσι να γλύψεις».

Ο Πήτερ κοκκίνισε. Πίστευε ότι τα αισθήματά του για την Νανίτα τα έκρυβε αλλά να, που όλοι τον είχαν πάρει χαμπάρι. «Δεν τρέχει τίποτα», της είπε χωρίς να πείθει.

«Αυτό μόλις τώρα σου είπα. Μην περιμένεις όμως πολύ, γιατί στο κολέγιο δεν θα μείνει για πολύ παρθένα, όλο και κάποιος θα βρεθεί».

Ο Πήτερ σταμάτησε να χορεύει και την κοίταξε με θυμό. Η Σούζαν τον κοίταξε αδιάφορα. Δεν την τρόμαζε το βλέμμα του.

«Αν δεν σε νοιάζει να στην πάρει κανένας άλλος, εντάξει, αν όμως σε νοιάζει πάψε να το παίζεις κάπως», είπε και έφυγε για το τραπέζι.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Έμεινε άφωνος. Την ακολούθησε κι είδε τον Ντιμίτρι να βγάξει ένα πετοδόλαρο, να το αφήνει στο τραπέζι και τραβώντας την Άντζυ απ' το χέρι να τους γνέφει καλό βράδυ.

«Πού πάνε αυτοί από τώρα;» ρώτησε απορημένος.

Ο Τζων και ο Τζακ του απάντησαν με μια φωνή, «Να πηδηχτούν».

«Και γιατί τόση βιασύνη;» ρώτησε ο Πήτερ.

«Αν ήμουνα στην θέση του, θα την είχα πηδήξει πριν έρθω στο μπαρ, έτσι σαν ορντέβρ και θ' άφηνα το κυρίως πιάτο για μετά», είπε ο Τζακ αναστενάζοντας.

«Άει στο διάολο και οι δυο σας» τους είπε ο Πήτερ.

«Εγώ τι σου φταίω;» τον ρώτησε ο Τζων.

Ο Ντιμίτρι έβαλε τα κλειδιά στην μηχανή του και έκανε νόημα στην Άντζυ να ανέβει. Εκείνη κάθισε μπροστά του ανάποδα, έσφιξε τα πόδια της γύρω από την μέση του κοιτώντας τον στα μάτια.

«Θα σκοτωθούμε», της είπε ειρωνικά.

«Σε προετοιμάζω γι' άλλα».

«Πιστεύεις ότι χρειάζομαι προθέρμανση;»

«Όχι. Εξάλλου σ' έφτιαξε εκείνη η πουτάνα η Σούζαν», είπε η Άντζυ δαγκώνοντάς τον στον λαιμό.

Έβαλε μπροστά την μηχανή χωρίς να μιλήσει. Πάτησε το γκάτσι και η μηχανή ξεχόθηκε με φασαρία στους δρόμους. Σε λίγο σταμάτησαν έξω απ' την τροχοβίλα. Η Άντζυ χαλάρωσε λίγο τα πόδια της κι άρχισε να του ξεκουμπώνει το παντελόνι.

«Τι κάνεις εκεί;» την ρώτησε ενώ έκανε να τραβηχτεί.

Η Άντζυ δεν του απάντησε και συνέχισε να τον ξεκουμπώνει.

«Εδώ έξω το θέλεις;» την ξαναρώτησε απορημένος.

«Και εδώ και μέσα», του είπε και κάθισε για καλά επάνω του. Άρχισε να κουνιέται ρυθμικά και να του ψιθυρίζει στο αυτί ό,τι της ερχόταν. Ο Ντιμίτρι την έσπρωξε πάνω στο ρεζερβουάρ. Την έπιασε από τους γοφούς και την τράβηξε επάνω του. Εκείνη άρχισε να βογκάει από ηδονή ενώ αυτός γινόταν όλο και πιο βίαιος.

«Με πονάς».

«Δεν πειράζει, ας πρόσεχες. Εξάλλου τον αντέχεις τον πόνο», της είπε και την δάγκωσε.

Σε λίγο η ερωτική τους πράξη τελείωσε μέσα σε φωνές. Έσφιξε τα πόδια της γύρω από την λεκάνη του κι έριξε πίσω το κεφάλι της. Ο Ντιμίτρι με τα δυο του τα χέρια της έπιασε σφιχτά το στήθος.

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

«Θέλω και άλλο», του είπε με εντελώς καυλωμένο τρόπο.

«Το πήδημα εδώ έξω τελείωσε», ήταν η απάντησή του.

Σε μια ακριανή τροχοβίλα άναψαν τα φώτα. Ο Ντιμίτρι της έκλεισε το στόμα, την πήρε στα χέρια και μπήκανε στο σπίτι. Την έριξε στο κρεβάτι κι άρχισε να γδύνεται. Η Άντζυ πέταξε τα ρούχα της κι άρχισε να τον φιλάει παντού. Κάποια στιγμή τον δάγκωσε χαμηλά στην κοιλιά. Ο Ντιμίτρι είχε διεγερθεί ξανά. Συνέχισαν μέχρι το πρωί.

Ξύπνησε πρώτος. Δίπλα του η Άντζυ κοιμόταν μπρούμυτα. Κοίταξε το γυμνό της κορμί. Είχε πια καταλαγιάσει το ερωτικό του πάθος και το μόνο που αισθανόταν ήταν ότι θα ήθελε να ήταν μόνος του. Άσε που ήταν πια βέβαιος ότι η κοπέλα του είχε περάσει ένα έντονο ερωτικό καλοκαίρι. Φαινόταν ακόμα και απ' τον τρόπο που τον άγγιζε στα επίμαχα σημεία. Τελικά παραδέχτηκε ότι τον είχε ενοχλήσει. *Δεν έπρεπε να πηδηχτείς εκεί κάτω, κι αφού αυτό το έκανες, τι θέλεις από μένα;* σκέφτηκε.

Τα δικά του εκείνη την ώρα δεν τον απασχολούσαν. Η δική του ερωτική ζωή ήταν άλλο. Ένοιωσε ότι έπρεπε την σχέση αυτήν να την τελειώσει. Έπρεπε να επικεντρωθεί σ' αυτά που ερχόντουσαν και η Άντζυ δεν ήταν μέρος των σχεδίων του.